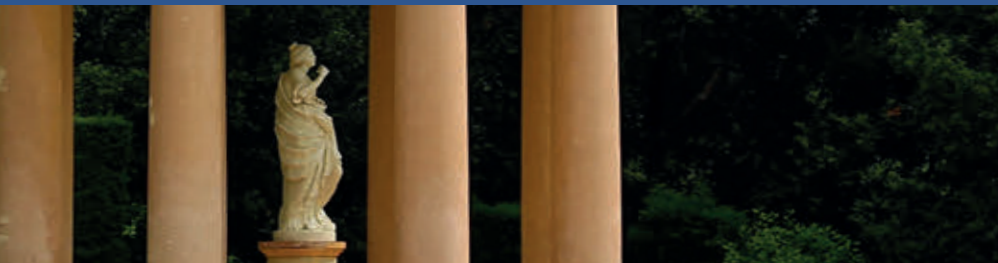

Valentí Puig
La segona persona

Proa

VALENTÍ PUIG

La segona persona

EDICIONS PROA

BARCELONA

2020

Disseny de la collecció: TYPERWARE®

Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny

Imatge de la coberta: El laberint d'Horta © Ihor Serdyukov / Shutterstock

Primera edició: octubre del 2020

© Valentí Puig, 2020

Drets exclusius d'aquesta edició:

2020 Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té una qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-7588-837-8

Dipòsit legal: B-6.931-2020

Sumari

<i>La segona persona</i>	11
<i>Confiar o no confiar</i>	13
<i>Bona nit, locomotores</i>	14
<i>La gavarra d'Europa</i>	15
<i>Prudència</i>	16
<i>Egos tectònics</i>	17

SÓN COSES MEVES

<i>Bruixa “teenager”</i>	21
<i>“Birthday letter”</i>	22
<i>Les arracades</i>	26
<i>Diuen que has envellit</i>	27
<i>L'hora del peix</i>	28
<i>Érem i no érem</i>	30
<i>Ves a saber</i>	32

NATURA

<i>Llums de cotxe</i>	35
<i>Desgel</i>	36
<i>Un pensament</i>	37
<i>Tot és u</i>	38

POSTALS DE BARCELONA

<i>Avinguda Orsini</i>	41
<i>Primera Barcelona</i>	42
<i>Plaça Reial</i>	43
<i>Pensió de Muntaner</i>	44
<i>Gaudeamus igitur</i>	45
<i>Línia vertical</i>	46

BELLES ARTS

<i>Punt cec</i>	49
<i>Himnes i càntics</i>	50
<i>Pintura "comme il faut"</i>	51
<i>Glòries simfòniques</i>	52
<i>Poesia i veritat</i>	53

DE BABEL A L'ATLÀNTIDA

<i>Nits de Marc Antoni</i>	57
<i>Mercat negre</i>	60
<i>Magda</i>	61
<i>Dissociació</i>	62
<i>Antic Testament</i>	63
<i>Fades i cavallers</i>	64
<i>Oremus</i>	65

<i>Stoa Bar</i>	66
<i>Ells o tots</i>	67
<i>Bufa, oratge</i>	68

La segona persona

Vegem el posat de Marlot, estadista, orador,
cabells rulls, xalina, botonadura d'or, fill natural.
És un dels molts retrats que va pintar Tacab.
Capteu un joc d'ombres de la segona persona
que ni és teològica, ni carnal, ni proporcionada?
“Sempre tenim una segona persona, traïdora,
desnonada per la raó, ens odia i no en fem cas
però, si mor, les busques dels rellotges astronòmics
s'aturen. No, ni és *tempus fugit*, ni *alter ego*. No”.
La segona persona, ¿potser té ànima o és la nostra,
com si dobleguem un mapamundi i Àrtic i Antàrtic
fan tot u? Existeix però mai no l'hem mesurada.
Marlot tenia la seva, era una de color abaltit
talment el de la fruita que collim ja podrida.
“I no te n'oblidis, les Menines són segones persones,
dinàstiques, fraccionades, una pau esborradissa
que el pintor, per una vegada, posa a la platea.
Això sempre infon la por d'adormir-se i morir”.
D'altres milions de segones persones són la fosca,
el foc extingit. El pinzell de Tacab ho confirma.
Sigui de qui sigui el retrat, milers de fantasmes

de l'òpera, enamorats d'una veu que no voldrien
que mai fos sentida, s'aombren en segon terme.
Grandesa de viure condemnats i, per delegació
no explícita, tenir la recompensa de compartir,
per molt que sigui gràcies al mal. Al museu,
tot de segones persones et giren l'esquena.
No ho saps però una d'elles és teva, primogènita.

Confiar o no confiar

Gosar viure? Gran cosa és confiar en la vida.
Hi caben les sospites tràgiques o que el diable existeixi, com a la guerra freda, en trànsit de Berlín Est a l'Oest, pel Checkpoint Charlie.
Hi cap destruir, apietar-se, cobdicar, dubtar, de la mateixa manera que la bellesa més pura pot ser una forma de terror. Turons negres i cérvols gràcils, castells sense portes i la claror.
“No confies en la vida? Jo sí. Ajagut a l’herba, mans al clatell, mirar l’àguila que pot atacar el ramat que pastura i saber que les ovelles, l’àguila, l’herba i tu sou més forts, poderosos, que viviu blindats per la confiança. També morir. Vull dir, creure en la vida”. Vida insolent, orejada, promíscua, resilient, com el rovell d’antigues espases artúriques o les branques de l’arbre d’or, veles de naus que naveguen entre remolins d’ones satàniques, camí del Maelstrom, naus embriagades de vida. “Oh, my darling Clementine”.

Bona nit, locomotores

Triaries el tren o l'avió? En tren, ets més al món.
Feliços trens amb locomotora, replets de reclutes,
comensals de truita de patates i monges que no aixecaven
la mirada. Paisatges sovint aspres, casualment cordials,
anys seixanta abans del maig de l'any seixanta-vuit.
Llargues aturades fora d'horari a estacions uniformes
amb l'andana empolsegada i venedors de cervesa.
Hi havia res més definitiu que una antiga estació de Renfe?
Allò era l'Estat, la finestra d'Azorín i un urinari on aguaitava
el pederasta oficial del poble. El rellotge dona l'hora amb un art
primerenc, fins que el tren sotragueja, dubta i reprèn el camí.
Sospirs tebis de locomotora que descarrega vapor, la prova
tecnològica del progrés factible, a l'ombra patrícia de Watt,
entre paisatges fatigats per l'espectre de centenars de generacions
que viatjaven a cavall. Flocs de cendra espesseïen el cel i la
glòria.
Queda enrere el cap d'estació amb bandera i cornetí daurat,
regulador del temps humà, intestinal. També sacre, com el
Gènesi.

La gavarra d'Europa

Els grans rius d'Europa, entre castells i boscos generosos. La cornisa escalabrada d'un palau fet a la mida de Gilles de Rais. Corbes lentes de cant gregorià. Els cardenals que foren cruels i tenien vassalls. Tardes curtes de cel coral·lí, sense més plàncton que la memòria. Paguem amb euros. Ara tanquem i reobrim Schengen. Floracions, podridures i rebrots. Terra de *foie*. L'aigua clapoteja a les pedres negres de la resclosa. Una gavarra es gronxa amb bandera pirata. El calladra a proa. Som a trenta passes de la frontera entre dos imperis enemics que avui mercadegen a Brussel·les. Insignes brigades de cavalleria violaren les dones del país veí, al segle dinou. Comtats que avui són federacions histriòniques, mort de la metàfora, visites a Auschwitz *low cost*. La nina estén roba al cabrestant de la gavarra xata. Guardes fronterers surten d'un paràgraf de Simenon. Dones santes consideren el xup xup del *pot-au-feu*.